

[Landbrugsministeren]

By- og landzonenloven henhører som bekendt under miljøministerens sagsområde, og jeg har i denne anledning anmodet miljøministeren om en udtalelse over sagen.

Miljøministeren har om sagens baggrund oplyst følgende:

Ved zonenlovens ikrafttræden blev landet opdelt i landzoner, byzoner og sommerhusområder. Der blev samtidig pålagt ejendomme i landzone visse rådighedsbegrænsninger, idet det blev bestemt, at udstykning, bebyggelse og ændret anvendelse af ejendomme i landzone forudsætter tilladelse fra zonenlovsmyndigheden. Disse rådighedsindskrænkninger påførte i de fleste tilfælde ikke ejeren et økonomisk tab. Der forekom dog en del tilfælde, hvor ejendommen havde en sådan beliggenhed og beskaffenhed, at ejeren havde rimelig grund til at påregne, at der inden for en overskuelig fremtid ville være reelle muligheder for en ændret udnyttelse af ejendommen, navnlig til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse, svarende til den faktiske anvendelse af de omliggende ejendomme. Efter zonenloven kunne ejerne få erstatning for sådanne tab. Krav om erstatning skulle fremsættes inden 6 måneder efter lovens ikrafttræden.

Der fremkom i alt ca. 26.000 erstatningskrav. Ca. 1/3 af disse bortfaldt ret hurtigt af forskellige grunde.

Om de resterende 17.416 sager har planstyrelsen oplyst, at samtlige sager er færdigbehandlet af styrelsen og afgivet til kammeradvokaten. Styrelsen her endvidere oplyst, at taksationskommissionen pr. 1. januar 1979 havde afgjort 14.692 sager. Af disse er erstatningskravet frafaldet i 4.108 sager, 2.233 er afvist, 8.017 er endt med frifindelse for staten, mens der er givet erstatning i 334 sager. Det udbetalte erstatningsbeløb er i alt 16.734.689 kr. 1.379 sager er anket til overtaksationskommissionen, hvis afgørelse kan ankes til landsretten.

Ud over de 334 sager, hvor der er givet erstatning, er der således 1.379 sager, der endnu ikke har fundet deres endelige afgørelse.

Det er rigtigt, at der i forbindelse med zonenlovens ikrafttræden gennem annoncer i dagbladene blev rettet henvendelse til alle, der mente sig berettiget til erstatning eller

var i tvivl om, hvorvidt de havde et sådant krav, til at fremsætte deres krav.

Jeg mener stadig, at det var rigtigt at gøre de pågældende grundejere opmærksom på deres eventuelle rettigheder. Det var ifølge sagens natur klart, at ikke alle, der rettede henvendelse til myndighederne, kunne påregne at få erstatning, men lovens formulering var ikke af en sådan klarhed, at det på forhånd var muligt at skelne mellem de tilfælde, hvor der var grundlag for at yde erstatning, og de tilfælde, hvor der ikke var et sådant grundlag.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (22/2 79) af:

Thorndahl (FP):

»Hvilke erhvervsdrivende og lønmodtagere, der benytter bil både erhvervs-mæssigt og privat, kan på samme måde som ministrene undgå beskatning af befordringen mellem hjem og arbejdsplads?«

(Spm. nr. 624).

Begrundelse.

Finansminister Knud Heinesen har oplyst, f. eks. i Erhvervsbladet den 7. februar 1979, at der ikke ved opgørelsen af den enkelte ministers skattepligtige indkomst skal medregnes noget beløb for benyttelse af ministerbil til befordring mellem bopæl og arbejdsplads.

I meddelelser fra statens ligningsdirektorat og ligningsrådet anføres bl. a.:

»Udgift til drift af befordringsmidler, der benyttes erhvervs-mæssigt, kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Benyttes befordringsmidlet tillige privat, heri medregnet kørsel mellem hjem og arbejdsplads, fradrages den del af de samlede driftsudgifter, der vedrører den erhvervs-mæssige kørsel.«

Finansministeren udtaler sig således i direkte strid med statsskattedirektoratets og ligningsrådets vejledning. Det er derfor af betydning at få præciseret, med hvilken begrundelse ministrene kan undgå beskatning af befordringen mellem hjem og arbejdsplads, og i hvilket omfang denne begrundelse omfatter andres befordring mellem bopæl og arbejdsplads.